

[Rytter.]

Hovedorganisationerne kunde enes om at drøfte de enkelte Fags økonomiske Forhold paa en anden Maade, end det er sket hidtil, og derigennem maaske ogsaa skabe Forstaaelse af, at Risiko, Indtjening, Løn og Beskæftigelse og forskellige andre Ting, som vi til en vis Grad i det daglige er vant til at sætte op mod hinanden, har saa væsentlige Berøringspunkter, at man maa indrømme, det er nødvendigt at finde en Ordning, som begge Parter kan acceptere. I hvert Fald maa jeg sige, at mit Parti ikke kan give den Tanke, der er nedlagt i det foreliggende Forslag, sin Støtte, før denne Udvej er prøvet. Fastsættelse af Lønningerne ved en af Staten organiseret Voldgift er et saa voldsomt Indgreb, at vi finder det meget betænkeligt, og i sin Konsekvens er en blot nogenlunde almindelig Fastsættelse af Erhvervslivets Lønninger et saa langt Skridt i Retning af Socialisering, at vi principielt maa gaa imod.

Vi erkender, at Tider og Forhold ændrer sig, vi erkender Samfundets meget betydelige Interesse i alle disse Spørgsmaal, vi erkender den levende Interesse, som Arbejdsgivere, Arbejdere og Funktionærer har i at faa et saa gnidningsfrit Samarbejde som muligt og i at finde en Løsning paa disse Interessekonflikter. Men vi maa absolut mene, at det principielt er rigtigst, at Parterne selv søger at løse disse Spørgsmaal, og vi tror, at det absolut er det lykkeligste, hvis Løsningen kommer indefra og som Resultat af en sund og rolig Udvikling.

Medens mit Parti saaledes ikke, i hvert Fald ikke paa nuværende Tidspunkt, kan anbefale det første Afsnit i det foreliggende Lovforslag, vil vi gerne medvirke til en Drøftelse af Betimeligheden af at nedsætte en Kommission. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at det første Afsnit jo til en vis Grad, i Tilfælde af, at det gennemføres, virker præjudicerende med Hensyn til Forslagets andet Afsnit. Vi vil finde det rigtigst, at man gennemfører Forslagets Afsnit II og derigennem prøver paa at finde Udveje til en Ordning af Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og Funktionærer. Jeg skal derfor anbefale, at man nedsætter et Udvalg, for at man dør kan behandle Lovforslagets Afsnit II.

Fuglsang: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede, vil jeg tillade mig over for det høje Ting at fremsætte mit Partis Synspunkter vedrørende dette Lovforslag.

Lad mig sige med det samme, at vi

ikke kan tilsige Lovforslaget nogen velvillig Behandling. Jeg tror, at naar vi, som Forholdene er nu, afviser dette og ethvert lignende Forsøg paa at gribe ind i Arbejdernes frie Aftaleret, har vi langt den største Del af den danske Arbejderklasse bag os. En Strøm af Udtalelser og Resolutioner fra Arbejdspladser, Fagforeninger og Kongresser viser, at langt den største Del af den danske Arbejderklasse ser paa dette Spørgsmaal ligesom vi, og jeg tror, jeg tør sige, at det ikke alene er Arbejderklassen, der ser saadan paa det. Største Delen af vor Befolkning er enig om, at det, der først og fremmest trænges til nu efter Krig og Besættelse, er Ro, Arbejde og Produktion. Der er ingen Tvivl om, at Befolkningen efter 5 Aars Ufred, Ufrihed og større eller mindre Retsløshed længes efter at komme i Gang igen, at komme tilbage til normale Tilstande, men samtidig ønsker de den størst mulige personlige Frihed, Afskaffelse af enhver Rest af Fortidens Tvang, og jeg tror, at den overvejende Del af Befolkningen staar bag Arbejderklassen, naar denne vægrer sig ved Voldgift og lignende Indgreb. Langt den overvejende Del af Befolkningen længtes efter at faa de fremmede væk og gjorde under en eller anden Form deres Indsats for at naa dette Maal, og naar det nu er naaet, saa er det ogsaa Folkets Ønske at komme af med de sidste Rester af de fremmedes Metoder, rent bortset fra, at den store, brede Befolkning ikke kan være ligegyldig over for, hvilke Forhold Arbejderklassen lever under. Det kan ikke være ligegyldigt, om Arbejderklassen er forarmet, ikke har nogen større Købekraft og er uden større politisk Retssikkerhed.

Disse Ønsker blev ogsaa udtrykt i Trontalen i Maj i Fjor, hvor der blev fremsat Ønske om at naa tilbage til normale Tilstande, at faa Reallønnen af 1939 genoprettet. I denne Forbindelse forekommer det mig ikke at være helt rigtig, som den højtærede Statsminister nu antydede, at det var Stigningen i Løniveaue i Besættelsens senere Aar — det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har angaaende dette Spørgsmaal henvist til Professorudvalgets Betænkning —, som var Skyld i, at Pris- og Udgiftsposterne var steget. Efter min Mening er Forholdet det modsatte. Vi husker, at umiddelbart før Danmarks Besættelse, i 1939, blev der ved frie Forhandlinger mellem danske Arbejderorganisationer og Arbejdsgiverne truffet en Aftale, som til en vis Grad gav Arbejderne Erstatning for den Stigning i Priserne, der maatte fremkomme i Tiden fremover. Denne Aftale blev imidlertid sat